

mítható; a gyerekhang felívelt, és ha olykor megbicsaklott, kis szünet után folytatta tovább az éneklést. A professzor úgy érezte, megbékélésre biztatja a zene; nem remélt ajándékként az elszüvedett veszteségeikért. Mintegy bódulatban beleivott a kávéjába. Beleivott, és lecsapta a csészét. A kávé élvezhetetlen volt.

A professzor fanyar arckifejezéssel ült; szóval ennyit sem érdelek, gondolta, két nyavalyás kockacukrot a reggeli kávémba, képtelen megjegyezni ez a néember, hogy édesen szeretek mindent, a teát, a hűsítőket, a forró csokoládét, és igenis, a kávé is cukorral iszom, török módra; és most hazajön, és idetolja élem ezt a keserű lötytyöt, hát miért nem tett bele cukrot, miért nem?

Elborította a bosszúság, felkapta a csészét, és áthajította az asztal felett. Csorgott a kávé a falon. A professzor valamelyest megnyugodott, becsukta az ajtót, és üldögélt egy ideig. Mikor újra körülnézett, ott ült az üres, napfényes konyhában, a fehér csésze a szokott helyén, a polcon várakozott, és a falon sehol sem volt kávéfolt. Odaát a kislány ugyanazt a dalocskát játszotta. Képzelműdöm, ijedt meg a professzor. Az asztalra könyökölt, és sírva fakadt. Dühében sírt.

Horváth Elemér

KÉSEI ÉJ

hideg északi szél
befűjja csillagokkal az eget
most hogy minden mítosz halott
az abszolút üresség istenibb

halántékon veríték gyöngyözik
tűz a hajkoszorú tövén
s elhagyottan a szüntelen uton
egyik kéz megfogja a másikat

a szem még látta a plejádokat
amikor hetérákkal mulatott
rájuk tekint amíg az éjszaka
betölti emlékeit semmivel

ÉRKEZÉS. ÁRKÁDIA.

keleten már éjszaka van
üres a poros pantheon
a hadak útján havazik
s egy égő diák hideg mellszobor

márványhalál lírák és koszorúk
siketítően jég a csend
s mint akit élve befalaztak
lélezkzik a megérkezett

mindenütt máshol szabadság
élet meleg piszkos és szüntelen
neonfényben fürdik az utcalány
s a tér kemény kövén hanyatt
a részeg sir és csillagokat lát

JÚLIUS

apolló-nyár flóra és fauna
meztelen aktualitás
ittthon vannak a madarak
mint délen alig pár hónappal ezelőtt

a roppant különbség te vagy
virágok közt fekszel a teraszon
s egyedül te teremted az időt
emlékszel és előretekintesz

az ifjúságod boldog nihilizmusa
szüntelenül levon a jelenből
tudod leírtad verseid javát
s tudod ez folyton hozzáad a semmihez